

LOUISE ROHOLTE

Solo- spring

ROMAN

Læseprøve
Kapitel 4-6

POLITIKENS FORLAG

Louise Roholte

Solospring

ROMAN

POLITIKENS FORLAG

Telefonrøret faldt på plads i holderen med et klik, og hun skubbede kontorstolen væk fra skrivebordet, mens hun krøllede noten med drengens navn sammen til en kugle i hånden. Klokkeren var 12.43. Der var stadig syv minutter tilbage af fredagens femte lektion, og der var stille på gangene, men bygningen føltes også sært tom, fordi eleverne i 9. klasse havde fri til at forberede sig til deres afgangsprøver. Ebbe og Otto skulle op til deres første eksamen på mandag, og hun havde fået en besked fra dem for nogle timer siden, hvor der stod, at de tog hjem til William for at læse. Det betød nok, at de plaskede rundt i hans pool, men deres karakterer lå over middel i de fleste fag, og hun var mere bekymret for den fordømte aftale med sin søster i faldskærmsklubben i morgen. Alberte stampede over den tomme skolegård mod indgangen til SFO'en og indskolingen, for hun gad virkelig ikke at hoppe ud af et skide fly, og hun tørrede arrigt sine espadriller af på måtten i mellemgangen. Et hav af små ansigter vendte sig mod hende, da hun åbnede døren til 0.-klassernes lokale, og hun fandt straks den blegnæbede stakkel, som havde kastet op i musiktimen.

“Hej Elliot,” sagde hun blidt. “Jeg har talt med din far, og han kommer og henter dig i frikvarteret.”

“Må jeg vente i garderoben?” pippede han.

“Ja, gør du bare det, min ven,” svarede Jim.

Den stakkels dreng hankede op i sin tunge taske med et snøft, og Alberte holdt døren for ham, da en af pigerne stak i et hyl.

“Jeg har fundet Steward!”

“Steward?” gentog Jim. “Hvor?”

Pigen blafrede ophidset med et penallhus mod et punkt til højre for Albertes ankler, og hun blev klar over, at en af skildpadderne stavrede rundt bag skraldespanden med kurs mod det smalle felt af søllys fra den åbne dør.

“Hurtigt, dame, fang ham,” hvinede pigen.

Det var ikke Albertes indtryk, at der var en umiddelbar risiko for, at han skulle få held til at slippe ud af klassen, men hun løftede forsigtigt padden op i skjoldet, og der lød lettede suk fra børnene.

“Pyha,” udbrød pigens sidekammerat. “Det var tæt på.”

Skildpadden trak sine korte ben til sig, og Alberte studerede nysgerrigt den spøjse skabning, inden hun overrakte ham til Jim ved terrariet.

“Beklager, kammerat,” sagde han og placerede Steward under varmelampen. “Springturen er forbi, og du skal tilbage til konen.”

En rødhåret dreng strittede så forhuppet med en finger, at han nær vred armen af led, og Alberte pegede opfordrende på ham, selvom det egentlig var Jims job.

“Ved du, at de blev gift i første time?” spurgte han.

“Skildpadderne?”

“Ja, vi holdt bryllup og spillede musik og det hele,” bekræftede han. “De var på bryllupsrejse ovre ved skufferne, da Steward stak af.”

Alberte løftede brynene i en forbløffet grimasse, men hun fik ikke flere detaljer om ceremonien eller flugtforsøget, for klokken ringede ud til frikvarter i det samme, og drengen sprang af sted sammen med resten af sine kammerater.

“Det var børnenes idé med brylluppet,” sagde Jim. “De er overra-

skende traditionelle, og de syntes, at padderne skulle være lovformeligt gift, når de bor sammen.”

Der var ingen følelser at spore i Stewards skælledede skildpadderansigt, men hun forestillede sig alligevel, at han sad i varmen og spekulerede over, hvad han skulle have gjort anderledes.

“Hvordan ved du, at Steward er en dreng?” spurgte hun. “Jeg kunne ikke se andet end en hale, da jeg løftede ham.”

“Eller også er han bare virkelig godt udrustet?” sagde Jim med et skælmsk grin.

“Jeg er rimelig sikker på, at det var en hale.”

Jim lod skuldrene synke ned i skuffelse over, at hun ikke legede med, og han fejede ukritisk en stabel bøger ned i sin sorte nylontaske sammen med kridtstøv og en stump af et viskelæder.

“Hvordan ved du det så?” spurgte hun igen.

“Det kræver ekspertise at bedømme den slags, og det er heller ikke så vigtigt, for de er først kønsmodne om nogle år.”

“Så du gætter bare?”

“Ja, det er min vurdering, at Steward er en dreng, og det baserer jeg på hans opførsel som den mest rationelle og mindst humørsyge af de to.”

Alberte stirrede på ham med vantro i blikket, mens han kastede tasken over skulderen, og han krydsede mopset armene over topmaven i en parodi på hendes forurettelse.

“Hvad er problemet, fru Bach?”

“Problemet er, at du ikke engang ved, om de er det ene eller det andet, og det er sgu da forkert, at de bliver tvunget til at indgå ægteskab, fordi de tilfældigvis havnede i den samme kasse hos dyrehandleren.”

“Så basser du lige ned,” sagde han. “Det er en latterlig diskussion, for vi har at gøre med to krybdyr, og det er ude af proportioner, at du hidser dig op over deres civilstand.”

Jim spredte fingrene på den ene hånd i en bevægelse, som vist

skulle illustrere, at hans hjerne eksploderede, og han gjorde dramatisk omkring med tasken klaprende efter sig. Lufttrykket fra døren fik papirflagene over tavlen til at blafre, da han skubbede den i, og hun vred sine hænder med en nagende fornemmelse af, at han havde ret. Måske var hun ved at miste sin proportionssans. Der var bare noget ved skildpaddesituationen, som ramte et ømt punkt, men hun var i tvivl om, om vreden skyldtes hans chauvinistiske udtalelser, den afslappede holdning til paddernes sande identitet eller noget helt tredje. Det kunne også være, at hun var ved at miste sig selv. I morges havde hun snerret ad Kåre over, at han som sædvanlig efterlod sit brugte kaffekrus i køkkenvasken i stedet for at sætte det direkte i opvaskemaskinen, og i forgårs var hun brudt grædende sammen midt i sorteringen af vasketøj, da hun havde fundet tre af hans beskidte sokker på vrangen. Det var også ufatteligt, at han ikke kunne finde ud af at tage dem ordentligt af, men det var nok alligevel en overreaktion, at hun fik hysteriske anfald over den slags mindre besværligheder. Alberte lod hagen falde mod brystet, og hun drejede vielsesringen mellem fingrene som perlerne på en bedekrans for at få systemet til at falde til ro, da en skikkelse trådte frem i døråbningen. I første omgang troede hun, at det var Jim, men det var en ung kvinde i en lang nederdel og flade sandaler i kernelæder.

“Kan jeg hjælpe dig med noget?”

“Ja, du må undskyldte, at jeg forstyrrer, men jeg har brug for at tale med en voksen,” sagde kvinden og lukkede omhyggeligt døren bag sig.

“Om hvad?”

“Jeg har en datter i førskolen, og de sidste dage har hun fortalt nogle ret bekymrende ting om en anden pige i de små klasser,” sagde hun. “Og så tænker du måske, at det nok bare er pjat, men min datter er ekstremt socialt intelligent, og hun fornemmer det lynhurtigt, hvis der er noget galt.”

“Det er nok bedst, at vi finder en lærer, for jeg arbejder på kontoret ...”

Døren blev smækket op igen, og Jim brasede ind med et krus fyldt til kanten med skvulpende kaffe, en stak kopier og en berliner mellem fortænderne.

“Hvad sker der?” spurgte han gennem den fedtede gærdej.

“Jo, jeg er mor til en pige i førskolen, og jeg er bekymret for en anden elevs trivsel,” forklarede den unge kvinde. “Jeg er bange for, at hun bliver udsat for omsorgssvigt, og jeg synes jo, at det er min pligt at gøre opmærksom på den slags.”

Jim viste med en grimasse, at hun skulle tie stille, og han sparke-
de døren i med en gummisko, mens han med øvede mundbevægelser sugede berlineren ind i gabet uden brug af hænder.

“Fortæl,” opfordrede han.

“Jeg har det fra min datter, og som jeg netop forklarede din kollega, er hendes sociale kompetencer ekstremt veludviklede for en femårig,” sagde kvinden. “Det drejer sig om den pige, som startede i sidste uge, og jeg frygter, at hun er underlagt en sygelig grad af sundhedsmani.”

“Hvordan kan det være?” spurgte Jim.

“Som jeg forstår det, må pigen ikke spise andet end frugt og grønt, og det gør de sikkert i den bedste mening, men ingen i voksenalderen kan overleve på den kost,” sagde hun. “Der er også noget om, at hun skal have hjælp til at holde varmen, og det spiller jo perfekt sammen med min mistanke om, at hun er underernæret.”

De små sukkerkorn fra berlineren glimtede i Jims skæg, da han kradsede sig eftertænksomt på halsen, og han rystede på hovedet med en alvorlig mine.

“Jeg er på fornavn med de fleste elever i de små klasser, men jeg kender ikke til, at vi ...”

Den unge kvinde skævede mod den lukkede dør, og hun vred

sine hænder, inden hun trådte et skridt nærmere og lænede sig frem over Jims strimede kaffekrus.

“Pigen hedder Patricia,” hviskede hun. “Hjælper det?”

Alberte og Jim udvekslede et blik, og han kæmpede med at holde latteren tilbage, mens han tappede en pegefinger mod det lyserøde navneskilt på låget af terrariet.

“Patricia er en græsk landskildpadde.”

“En hvad?”

Den beklemt attitude blev erstattet af forfærdelse i et enkelt blink, da kvinden forstod, hvordan det hang sammen, og hun glattede sin nederdel og trak mod døren med blussende kinder.

“Åh, det beklager jeg,” mumlede hun. “Farvel igen, og god weekend.”

Hele bagvæggen var plastret til med forskellige emblemer, vimpler og klistermærker med faldskærmsklubbens logo, og der var hundredvis af billeder af mennesker med blafrende kinder, som smilede overspændt til kameraet. Albertes blik landede på det støvede ur ved siden af døren, og hun undrede sig over, at klokken kun var halv tolv. Det var mindre end en time siden, at hun og Iben ankom til pladsen, og de var ikke engang nået ud af bilen, da den første springentusiast overfaldt dem med garantier om, at der ventede dem en livsændrende oplevelse. Alberte tvivlede stærkt på, at det var tilfældet, og hun skjulte et gab i ærmet, mens hun rettede sin opmærksomhed mod det klodsede fjernsyn, hvor en sikkerhedsvideo flimrede over skærmen. Det var en obligatorisk del af de indledende øvelser, selvom de skulle hoppe ud med en tandemmaster på ryggen, og Iben var så fokuseret, at hendes øjne måtte være ved at tørre ud. Alberte havde sværere ved at samle sig om videoen, og hun mistede koncentrationen igen, da hun kiggede fra skærmen til de to andre førstegangsspringere på den anden side af det vakkelvorne campingbord. Den ene var en elegant ældre kvinde med stålgråt hår, og den anden var en høj mand i slutningen af tyverne med en

sjusket tuschtegning på kinden. Det skulle vist forestille et bakket landskab eller en slatten kaktus med to korte grene og en lang, men hun kunne ikke komme det nærmere, og hun rettede sit fokus mod de åbne vinduer bag manden i stedet. Vinduerne vendte ud mod en solbeskinnet træterrasse med runde borde og høje stole, og hun fandt et udsnit af Kåres nakke mellem sin fars ryg og Bodils krøller. På græsset foran terrassen sørgede en gruppe af mænd i blomstrede skjorter for, at stemningen mindede mere om afterskiing i Saalbach end en flad mark på Sydsjælland. Ved et andet bord stod den aktive Signe fra mødregruppen sammen med en anden kvinde, og de lod sig modvilligt underholde af den ene tandemmaster, som forsøgte at overbevise dem om, hvor fantastisk det var at falde ud af et fly i 4000 meters højde. Det gjorde han ved hjælp af fagter og vilde grimasser, og han bemærkede tilsyneladende ikke, at Signe tydeligvis hellere ville i kontakt med mændene i hawaiiskjorterne. Alberte prøvede at huske, hvad den energiske tandemmaster blev kaldt af de andre frivillige, og hun kom frem til, at det var noget med jump. Af en eller anden grund var det kutyme, at klubbens medlemmer fik tildelt dæknavne, som var de under amatøragtig vidnebeskyttelse, og instruktøren præsenterede sig i fuldt alvor som Spunk. Det virkede komisk, for han var en granvoksen mand med fuldskæg og en tatoivering i nakken, og hun blev så distraheret af hans navn, at hun kun fik fat i det halve af, hvad han forklarede om, at de skulle hente en formular ned på deres telefoner. Der var også noget med en elektronisk blanket, og de skulle erklære sig enige i, at de var informeret om de forskellige risici. Som hun havde det nu, var hun villig til at skrive under på det meste, hvis det kunne fremskynde processen, for hun var træt efter endnu en hvileløs nat, og hun ville bare have det overstået. På fjernsynsskærmen landede en orangestribet faldskærm på en mark, og hun udstødte et stille suk i lettelse over, at videoen endelig var slut, da en gul tekst tonede frem.

Dit livs fedeste oplevelse venter. Snart ved du, hvorfor fuglene synger.

Den koncentrerede stemning i rummet steg i intensitet med gisp og dybe udåndinger, da instruktøren slukkede med et myndigt tryk på fjernbetjeningen, og han gned forventningsfuldt sine grove labber mod hinanden.

“Godt, vi skal ud i hangaren, hvor I bliver klædt på med kedeldragter, huer og lufttætte briller.”

“Så for sørensen,” klukkede kvinden med det stålgrå hår. “Nu er det nu.”

Den høje mand bankede en ny cigaret ud af pakken, mens han skubbede stolen tilbage, og Alberte gav sin søster et diskret puf med albuen, da hun blev klar over, at tegningen på hans kind forestillede en tissemand. Det bemærkede Iben ikke, for hun tumlede rundt om bordet med blikket stift rettet mod instruktøren, og hun viftede med hånden for at fange hans opmærksomhed.

“Øhm, Skunk?” kaldte hun.

“Mener du mig?”

Instruktøren vendte sig med et tvivlende udtryk, og han kløede sig i tatoveringen, da hun nikkede bekræftende.

“Ja, jeg tænkte bare på, om det er sket, at folk sådan kommer alvorligt til skade under et spring?”

“Der er naturligvis nogle risici forbundet med det, for det er en ekstremsport, men der sker færre skader ved udspring end ved for eksempel skiløb og bjergbestigning.”

“Så I har ikke haft nogen dødsfald?”

Den høje mand udstødte en hul lyd, da han hastede forbi i en sky af røg, og instruktøren spærrede forfærdet øjnene op og løftede sine hænder i et forsøg på at få hende til at dæmpe sig.

“Nej, selvfølgelig har vi ikke det,” hvislede han. “Der er kun professionelle folk her i klubben, og du hopper ud med en gut, som har næsten tusind spring bag sig.”

Det lod til at berolige Iben en smule, for hun rankede ryggen og fulgte den bugtende tåge af cigaretrøg, mod hangaren, og Alberte sjøskede efter, mens hun skimmede afsnittet om risiko i formularen på sin telefon. Ude i hangaren ventede de to tandemmastere, og hun kunne konstatere, at de havde efterladt den overgearede attitude på terrassen. Nu fremstod de anderledes rolige og kompetente, og de viste dem i retning af bunkerne med kedeldragter og seletøj. Alberte trak en tilfældig dragt op af kassen, som viste sig at have en brun forstærkning uheldigt placeret på bagdelen, men hun gad ikke skifte, og hun satte en elektronisk underskrift på dokumentet om, at hun var indforstået med diverse farer i forbindelse med springet. Den yngste af de to tandemmastere sikrede sig, at dragten sad ordentligt, og den anden sendte kurve rundt med briller og uklædelige huer med neonfarvede fimrehår på toppen.

“Skal jeg også have en hue på?” spurgte Iben.

“Det skal du nemlig,” sagde Spunk. “Der skal være styr på håret, for det nytter ikke noget, at det tager udsynet for tandemmasteren.”

“Hvorfor skal de være så grimme?”

“Sådan er det bare.”

Manden med tuschtegningen vraltede ud i solen med svirp fra buksebenene som børnene i SFO'en, og han blev mødt af skingre pift og klapsalver fra mændene i de blomstrede skjorter.

“Berte?” kaldte Iben. “Skal vi springe som de første?”

Den var Alberte med på, og Iben skruede beslutsomt en pink hue ned over hovedet, mens hun stillede sig foran instruktøren.

“Skunk?”

“Hvad?”

“Er det i orden, at min søster og jeg kommer op som det første hold?”

“Jo, det tror jeg ikke, at I behøver at slås med de andre om,” blinkede han. “Og jeg bliver altså kaldt Spunk.”

“Ja, Skunk.”

“Nej, Spunk med p,” rettede han tålmodigt.

“Punk?”

Alberte slæbte sig mod portåbningen i sin stive dragt med et livstræt suk, og hun standsede ved Kåre, som stod ved lugen til kiosken med en sandwich i den ene hånd og en orange dåsesodavand i den anden. Den sribede vindpose hang slapt ned langs stangen, og hun vendte ansigtet mod solen og lukkede øjnene. Varmen gjorde hende blød og slatten, men et hvin trak hende brat ud af døsen, og hun kiggede forvirret mod græsset, hvor Iben og Signe fjollede rundt mellem mændene i spraglede skjorter. De havde også variationer af kønsorganer og bryster på kinderne, og de knappede flere øl op, mens Iben underholdt dem med sin forfærdelse over, at hun skulle springe med den grimme hue. Kåre fulgte med i Ibens levende fortælling over kanten på sin Fanta, og der var en pudsigt voldsomhed over den måde, han rystede de sidste dråber ud af dåsen på.

“Jeg sætter mig over til din far,” sagde han.

“Mm,” mumlede hun uengageret.

Snakken fra de forskellige grupper omkring hende flød sammen til en snurrende summen, og hun overvejede at sætte sig på den lune stentrappe, men hun nøjedes med at lukke øjnene igen, for hun var rimelig sikker på, at hun ville falde i søvn, hvis ikke hun skulle holde balancen.

“Berte, kom nu!”

Iben greb fat om hendes håndled, og hun blev slæbt forbi den fyldte terrasse, mens hendes søster vinkede til højre og venstre som en anden berømtthed.

“Kom så, Iben!” hujede Signe. “Vi hepper på dig.”

Mændene i hawaiiiskjorterne piftede, og Iben knejsede flirtende til ære for dem, inden hun kravlede ind i flyet sammen med manden med kameraet og tandemmasterne. Det overraskede Alberte, at de skulle sidde på det hårde gulv, for hun havde forestillet sig, at der var bænke af en slags, men det eneste sæde var til piloten.

“Er I klar?”

Den ene tandemmaster løftede en tommelfinger, og de andre løftede bekræftende deres tilbage. Måske var Ibens tommelfinger ikke så overbevisende, men den var der, og hun knugede om sine lufttætte briller, da døren blev smækket i. Piloten udvekslede et blik med mændene, og Alberte flyttede vægten fra den ene balle til den anden, mens de skramlede over startbanen. Det gjorde ondt at rasle sådan rundt, og hun undrede sig over, at hendes søster fandt sig i det uden brok, for hun havde ikke for vane at lide i stilhed. Støjen blev kun værre, da hjulene slap jorden, og det gjorde rystelserne også. De overgearede springentusiaster havde udeladt den del om, at turen op i flyet var som at være en kondisko i tromlen på en tørretumbler, og Alberte mente heller ikke, at det blev dækket af videoen. Det nev i baglåsene, og hun syntes, at huen lugtede af stald. Der var også noget på kanten af dragtens krave, som stak mod huden, og hun var rimelig sikker på, at der var lukket af for blodtilførslen til hendes venstre underben. Den infernalske larm trykkede mod trommehinderne, og hun sank et par gange, mens hun rykkede tættere på det ridsede plastikvindue. Den skrå bjælke mellem siden af flyet og undersiden af vingen delte udsigten op i to dele, og hun forsøgte at rykke tættere på uden at genere de andre, da flyet gjorde et hop, som fik hende til at banke albuen mod en sort lukkemekanisme på gummilisten i bunden af vinduet. Slaget sendte et stød op gennem armen, og hun bed tænderne sammen i en blanding af smerte og indædt ærgrelse over, at hun raslede rundt i et latterligt fly sammen med sin belastende søster og to fremmede mænd, som sikkert blev kaldt Jolly Jumper og G-Force eller noget tilsvarende tåbeligt. Der var tusind ting, hun hellere ville lave, og de kunne vel i det mindste fore indersiden af flyet med liggeunderlag, når de tog sig så pænt betalt for ulejligheden. Alberte bandede for sig selv, da hun skiftede stilling igen, og hun skævede til Iben, som sad fastklemt mellem mændene. Det kunne selvfølgelig være, at det var på grund af huens

krasse farve, men hun syntes, at hendes søster havde mistet sin sommerbrune kulør, og den hindbærfarvede læbestift virkede nærmest grotesk mod hendes gråblege hud.

“Berte!” hylede hun pludselig.

Den bærfarvede mund bevægede sig, men ordene druknede i larmen, og Iben viste med hektiske håndbevægelser, at hun ville springe som nummer to. For Alberte var det underordnet, om hun skulle gøre det først eller sidst, og hun var straks parat, da den ene tandemmaster koblede deres seletøj sammen og bad hende om at tage brillerne på.

“Det er vigtigt, at du svajer i hoften!” råbte han. “Som en banan.”

Alberte huskede svagt noget fra videoen om, at det gjorde det lettere at ligge stabilt i frit fald, og hun nikkede, da han signalerede et svaj med hånden.

“Okay?”

“Okay.”

Døren blev åbnet, og hun tog plads efter mandens anvisninger. En voldsom blæst rev og flåede i dem. Under dem lignede markerne et ujævnt patchworktæppe i gule og grønne nuancer, og hun tænkte på de hvide og lyserøde pelargonier, som ventede på hende derhjemme. Så væltede de ud. Manden tippede hendes hoved bagover, og de roterede nogle gange over tæppet af marker, som kom synligt tættere på for hvert blink. Det var snart en uge siden, at hun havde købt pelargonierne på torvet, og det var synd, at de stadig stod i flamingokassen. Lerkrugkerne var klar, og hun mente, at der var to næsten fyldte sække med god plantejord i skuret. Det burde være nok. Klokkeren nærmede sig sikkert 13, og hun gættede på, at hun kunne være hjemme om halvanden time, hvis hun kørte fra pladsen med det samme efter landingen. Det var i hvert fald udelukket, at hun blev hængende i klubben, og hun glædede sig allerede til at flade ud i en havestol på terrassen med et krus kaffe og udsigt til de hvide og lyserøde blomster. Der kom et ryk, da skærmen foldede sig

ud, og hun fandt en rød plet på en gylden mark, som viste sig at være en traktor. Snart genkendte hun den sribede vindpose og hangaren, og hun studsede over, om det virkelig bare var det, da en anden og stærkere følelse skyllede ind over hende. Det var en knitrende uro, og den bredte sig som en løbeild, mens hun snappede efter luft i forfærdelse over, at hun havde gennemført et spring i faldskærm uden at føle andet end længsel efter sin have og en pause fra Iben. Det var jo vanvittigt. Landingen sendte et stød op gennem kroppen, men hun registrerede det knap nok, for det blev samtidig lysende klart for hende, at der var noget mere alvorligt galt end almindelig overskudsmangel, og hun vidste med sikkerhed, at hun ikke længere kunne ignorere symptomerne. Bag hende hylede tandemmasteren som en ulv, og hun snublede frem på knæene, da hun kom fri af ham.

“Hvad så?” skreg han. “Var det vildt?”

“Jo, det var fint nok,” svarede hun.

Det var tydeligt, at han var ude efter en anden reaktion, for hans skuffelse brændte gennem både hjelm, briller og bandana, men hun orkede ikke at spille skuespil, og hun viftede mod himlen med den ene handske.

“Hvornår kommer min søster?”

“Jeg tror ikke, at hun sprang,” svarede han mut.

“Hvad?”

“Ja, vi hopper umiddelbart efter hinanden, for vi skal jo lande samme sted, men jeg tror sgu ikke, at hun sprang.”

“Hvad så?”

“Ja, så kommer hun ned med flyet i stedet,” svarede han.

“Det er simpelthen for dumt.”

Stemmen knækkede, og hun flåede huen af med et vrøl og tumlede mod klubhuset med en fornemmelse af, at hendes indre var lavet af skørt glas. Det var i hvert fald, som om noget krakelerede, da Kåre kom hende i møde sammen med hendes far og Bodil, og et

mylder af forvirrede følelser trængte ud gennem sprækkerne som de farvede lys i en løssluppen diskokugle.

“Hvad sker der?” spurgte Kåre.

“Jeg er ked af det,” gispede hun. “Det er ...”

“Hvor har du gjort af Iben?” afbrød Bodil. “Jeg håber virkelig ikke, at du efterlod hende deroppe alene, for du kunne vel fornemme, at hun var nervøs, og det var faktisk din opgave at støtte hende, ved du nok.”

Bodil puffede Alberte til side for at komme hen til tandem-masteren, og hun overdængende ham med sine bekymrede spørgsmål.

“Rolig, rolig, hun skal nok komme ned,” forsikrede han. “Sådan er det bare en gang imellem, og hun er hverken den første eller den sidste til at fortryde, når det gælder.”

Deres talestrøm fortonede sig, da Alberte kæmpede sig videre med gråd i halsen og armene foldet om maven for at holde sammen på stumperne. Ved trappen drejede hun hovedet i forventning om, at Kåre var bag hende, men der var bare græstotter og en tom mark.

6

Den næsten to meter høje læge foldede hænderne over sit benedde bryst, og de så tavst på hinanden fra hver sin side af skrivebordet.

“Hvordan sover du om natten?” spurgte han.

“Jeg tror, at jeg får omkring tre-fire timers søvn.”

“Sammenhængende?”

“Nej.”

“Hvor længe har det været sådan?”

Alberte brød øjenkontakten, og hun rettede blikket mod det hvide lamelgardin, mens hun huskede efter.

“Omkring to år,” svarede hun stille.

“To år?” gentog han og fangede hendes blik igen over kanten af sine brilleglas.

“Ja, jeg mener, at det begyndte efter drengenes konfirmation.”

Doktor Gregersen lignede sig selv på en prik fra hendes barndom med sine lange, senede lemmer, kort hår og veltrimmet skæg. Det skulle undre hende, hvis de smalle, uindfattede briller var de samme, men det var den samme model, og han var klædt i sin sædvan-

lige uniform, som bestod af en ensfarvet skjorte med korte ærmer og lyse bukser. Noget havde vel ændret sig på 41 år, selvom hun ikke bemærkede nogen forskel, og hun huskede, at hun havde haft det ligesådan med sin farmor og farfar, da de levede. Måske handlede det om, at hun havde opfattet dem som gamle hele sit liv, og de var fastfrosset i hendes hukommelse som et evigt lykkeligt ægtepar i starten af 70'erne. De kunne vist heller ikke leve uden hinanden, for de døde med bare ti dages mellemrum, og hun var stadig ked af, at de aldrig nåede at møde tvillingerne. Et aftryk af farmorens lattermilde ansigt dansede over hendes nethinde sammen med et glimt af hendes farfars hjemmestrikkede sweatere, og de flimrende billeder blev akkompagneret af lyden af brusende bølger, som rullede løse sten frem og tilbage i vandkanten.

“Alberte?”

“Ja, undskyld,” udbrød hun forvirret.

Doktor Gregersen rullede kontorstolen hen til computerskærmen for at konsultere sine noter, og han skar en misbilligende grimasse, da han hjulede tilbage igen.

“Du var her i forbindelse med drengenes 12-års vaccination, og du blev screenet for livmoderhalskræft,” sagde han. “Det er, hvad jeg har på dig de seneste tre år, og begge gange blev det klaret af en sygeplejerske.”

“Ja, det skal nok passe.”

Der stod en figur af en torso ved siden af holderen til skriveredskaber. Pladerne af hud og muskulatur på fronten var pillet af, og det gav frit udsyn til de forskellige indre organer. Maven, tarme, lever og lunger kendte hun. Og hjertet. Resten havde hun større problemer med at identificere, og hun følte sig pludselig dum over, at hun ikke engang havde et bud på, hvad der var nyrer eller galdeblære.

“Hvordan kan det være, at du først kommer til mig nu?” spurgte han.

“De første måneder forklarede jeg det med travlhed på grund af

konfirmationen og en stor 40-års fødselsdag, og senere tænkte jeg, at det måske var tidlig overgangsalder.”

“Hvad tror du så nu?”

“Der skete noget i lørdags, som jeg ikke kan bortforklare med festplanlægning eller overgangsalder,” sagde hun. “Det er en længere historie, men det korte af det lange er, at jeg blev nødt til at springe i faldskærm, og jeg følte absolut intet, da jeg susede mod jorden i frit fald.”

“Ingen spænding, gåsehud, svedige håndflader eller galopperende puls?”

“Nej,” svarede hun. “Klubbens springentusiaster blev ved med at fortælle os, at det var en oplevelse for livet og noget af det mest fantastiske, men jeg landede med en følelse af, at det var spild af tid.”

“Hvad handler det mon om?” spurgte han.

“Jeg ved det ikke.”

“Er du glad?”

“Om jeg er glad?” gentog hun. “Nu?”

“Jeg mener, om du sådan generelt føler dig glad og tilfreds i din hverdag?”

“Nej,” svarede hun ærligt. “Jeg føler faktisk ikke noget som helst.”

Alberte stirrede ned på sine hænder, og hun famlede efter ordene, mens hun vikkede med højre lillefinger. Der var noget galt med den. Det snurrede i den på samme måde, som det stak og prikkede i benene, når hun ændrede stilling efter at have krydset dem på en uheldig måde for længe ad gangen, men den fornemmelse holdt som regel op efter få minutter. Lillefingeren snurrede, da hun listede ud af soveværelset halv fire i morges, og det var bare fortsat. Det var værst i det yderste led, men der var også noget summen omkring knoen, og hun syntes, at det smittede til ringfingeren.

“Jeg er flov over, at jeg har det sådan, og det virker sikkert enormt forkælet, for jeg har det jo godt,” sagde hun stille.

“Hjernen er mere kompleks end det, og vi kan sagtens føle os modløse, uden at der er en umiddelbar forklaring.”

“Der er også noget andet.”

“Ja?”

“Efter springet ramte det mig som en slags åbenbaring, at jeg elsker min mand som en bror, og jeg ved simpelthen ikke, hvad vi skal stille op med os selv og hinanden, når Ebbe og Otto tager på efterskole efter sommerferien,” sagde hun. “Jeg er bange for, at han forventer en slags opblomstring af den mere intime del af vores forhold, men jeg vil bare have min krop og mine tanker for mig selv.”

Til hendes overraskelse var der ingen fordømmelse at spore i hans ansigt. Tværtimod nikkede han, som om han forstod, og hun sank sammen af lettelse over, at det var ude.

“Kåre er en god partner, en fremragende far og en loyal ven,” fortsatte hun. “Der er ingen fejl på ham, og det er ikke hans skyld, at jeg har det sådan.”

Lægen trak på skuldrene og sendte hende et medfølelse smil.

“Det er heller ikke din skyld.”

“Jo, det er det vel ...”

“Nej, det er det ikke,” fastholdt han. “Hvor længe har I været sammen?”

“Vi voksede op på den samme vej fem huse fra hinanden, og min mor påstår, at jeg skrev hans navn på brevpapir, inden jeg kunne stave til mit eget,” sagde hun. “Siden har vi fulgtes ad, og det er skræmmende, at jeg skal stå på egne ben for første gang i en alder af 41, men jeg er mere bange for, hvad der sker, hvis jeg fortsætter.”

“Har du talt med ham om det?”

Det var muligt, at hun ikke kunne navngive de forskellige indre organer, men det var, som om hans spørgsmål fik alle hendes til at trække sig sammen i et sug.

“Nej,” svarede hun. “Jeg havde brug for at formulere det til et andet menneske først.”

“Mm.”

“Måske har jeg i glimt haft en idé om, at jeg var ulykkelig i mit ægteskab, men jeg turde ikke at forholde mig til det,” indrømmede hun nærmest hviskende. “Jeg frygter nemlig, at jeg ender som min mor, hvis jeg bliver alene.”

Et smil flimrede over hans ansigt, men det forsvandt i et glimt, og hun var i tvivl, om det var noget, hun bildte sig ind, da han fangede hendes blik over brilleglassene.

“Det gør du ikke,” lovede han med en fast stemme.

“Er du sikker?”

“Dine symptomer skyldes formentlig, at du ikke længere trives med den måde, du har indrettet dig på, men din situation har intet med hendes at gøre, og du skal nok finde gejsten igen.”

Alberte brød den intense øjenkontakt, for hun mærkede, at gråden voksede i halsen, og hun pressede læberne sammen til en smal streg og sank med besvær.

“Forstår du?” spurgte han.

“Ja.”

Lægen skubbede brillerne på plads med en kroget pegefinger som for at sætte et punktum i den sag, og han klaprede på tastaturet, mens hun forsøgte at holde sit bævende underansigt i ro med kontrollerede vejrtrækninger.

“Det er noget skidt med din søvn, og jeg synes bestemt, at du skal tage symptomerne alvorligt, for det er desværre min erfaring, at den slags ikke forsvinder af sig selv,” sagde han. “Så er det op til dig, hvad der skal ske, men du har brug for ro, og jeg vil anbefale, at du bliver sygemeldt.”

“Sygemeldt?”

“Ja, jeg plejer at taksere den slags til tre måneders ordineret fravær,” sagde han. “Hvad med fra på mandag til midt i september?”

“Nej!”

“Hvorfor ikke?”

Det var så absurd, at hun rykkede stolen væk fra bordet som et forsøg på at lægge afstand til hans forslag, og han betragtede hendes kvaler med en uimponeret mine.

“Fordi jeg synes, at det er en overreaktion, og jeg er jo ikke rigtig syg,” svarede hun så.

“Søvn er ekstremt vigtig for vores velbefindende, og flere studier viser, at længerevarende søvnproblemer kan føre til stress, øget risiko for alzheimers, hjerte-kar-sygdomme og en masse andre ubehagelige ting.”

Hendes blik fandt torsoens rødviolette træhjerte, og hun mærkede rytmen fra sit eget, mens hun tænkte på drengene.

“Hvad er længerevarende søvnproblemer?”

“Det dækker over måneders varighed.”

“Så det er mig?”

“Ja, det er det, og det er så heldigt, at du kan rette op på det igen, men det kræver, at du tager dig selv og dit helbred seriøst.”

Alberte skar en grimasse, for hun syntes faktisk, at hun gjorde, hvad hun kunne, og hun brød sig ikke om at blive irettesat på den måde.

“Beklager,” sagde han. “Jeg er med på, at det er ubejleligt, men det er min ærlige vurdering, og jeg vil dig kun det bedste.”

“Er der andre muligheder?”

“Jeg kommer ikke til at give dig en recept på sovepiller eller lignende, hvis det er det, du fisker efter.”

“Nej, det ...”

Lægen løftede brynene på en måde, som fik hende til at krydse armene som et forurettet barn. Det var latterligt, at hun skabte sig sådan, for hun stolede på doktor Gregersens kompetencer, og hun vidste, at han nok havde ret, men hun kartede alligevel rundt på sædet i nogle sekunder, inden hun var parat til at kapitulere.

“Tre måneder?”

“Ja, tre måneder.”

“Det er for kort varsel med mandag, for jeg skal forberede familien på det først, og skolens ledelse skal også have en chance for at finde nogen, som kan tage over.”

“Fra den 1. juli til den 1. oktober?”

“Ja, det er bedre.”

“Godt, så tager vi udgangspunkt i det, og du bestiller tid til en opfølgende samtale hos sekretæren, når du kommer forbi hende i modtagelsen.”

Hans lange klaverfingre dansede over tasterne, og hun stirrede igen på trøjert med en uoverskuelig vished om, at hun snart blev nødt til at forklare det hele til Kåre.

Vil du have mere af den
hjertevarme fortælling om kærlighed,
fornøjelse og håb for fremtiden?

Så køb *Solospring* her

